

Afdelingsnieuws

SUCCULENTA

124

MAAS EN PEEL

ZOMER 2021

Omslag: Jan Jaap de Morree werd in 1948 geboren en groeide op in Breda. Na de middelbare school studeerde hij biologie aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. Daarna werd hij docent fysiologie. Eerst aan de Haagse opleiding voor fysiotherapie en daarna aan de Haagse Hogeschool. Speciale belangstelling gold de fysiologie van spier- en bindweefsel. Zijn actieve loopbaan beëindigde hij in 2011.

Aangestoken door zijn vader, die een kas had gebouwd in zijn achtertuin, beoefende Jan Jaap reeds als puber de succulenten hobby. Zijn beleving van de hobby sinds 1971, toen zijn eerste artikel in Succulenta verscheen, kan men enigszins volgen via de vele artikelen van zijn hand die in meer dan 40 jaar in Succulenta verschenen..

Behalve zijn artikelen verzorgde Jan Jaap ook lezingen en was hij vele jaren redactielid van ons tijdschrift.

Op 5 december 2013 overleed Jan Jaap de Morree in de leeftijd van 65 jaar.

AFDELINGSNIEUWS

Nr. 124 Zomer 2021 30^e jaargang

Kwartaalblad van SUCCULENTA

Maas & Peel

Redactie: Jack Schraets

Red. adres: Geuldersedijk 2

5944 NH Arcen

Tel. 077-4732913

Email: j.a.schraets@hccnet.nl

Programma

Jack Schraets

Volgens de laatste berichten zal op 22 juni 2021 de eerste bijeenkomst van onze afdeling plaatsvinden in onze nieuwe locatie op Herungerweg 200, 5913 HD Venlo. De gebeurtenissen van het laatste jaar zullen U misschien ertoe brengen om te zeggen “Eerst zien en dan geloven”, maar als ik dit schrijf is er nog geen aanwijzing, dat er daarin nog verandering komt. Als ik het goed begrepen heb zal er dan een soort jaarvergadering plaatsvinden, waarin het bestuur onder meer verslag doet over het jaar 2020.

Verder begrijp ik, dat men dringend verlegen zit om een penningmeester. In het verleden waren bestuursfuncties in de afdeling niet zo geliefd, dat men ruzie maakte om in het bestuur te komen. Van die bestuursfuncties was het penningmeesterschap wel zeer belangrijk. Een kleine eeuwigheid geleden heb ik dat baantje uitgeoefend, maar slechts één jaar. Dat zegt genoeg over de eenvoud ervan. Je moet kunnen optellen en aftrekken en vooral niet al te vergeetachtig zijn. Want in dat laatste geval klopt de boekhouding waarschijnlijk niet aan het eind van het jaar. En als je ergens geen raad mee weet, kun je het altijd een van de andere bestuursleden vragen.

Het zou toch te belachelijk voor woorden zijn als het bestaan van onze afdeling in de problemen komt, omdat van de meer dan dertig leden er niet een bereid is om dit werk op zich te nemen! Als iemand mij 10 jonger zou maken zou ik het zelfs nog op me nemen!

U zult begrijpen dat het bestuur nog niet helemaal heeft uitgedokterd hoe de rest van het jaarprogramma er uit zal gaan zien.. Onze voorzitter zal ongetwijfeld van zich laten horen als daarover meer bekend is.

Voor dit moment kunnen we in ieder geval op 22 juni gaan genieten van een avondje succulentenplezier!

Ik hoop dat ook U zich verheugt op een uurtje gezellig samenzijn.

Gedachten van een voorzitter 20

Williejan Rooijackers

Zo, de tijd sukkelde verder. Dat is zo'n beetje wat corona met ons gedaan heeft. zolang het niet te dicht bij kwam. Door de beperkingen stond het leven een beetje stil. Daardoor heeft in ieder geval mijn verzameling weer veel aandacht gehad. Ik op mijn beurt wordt beloond met veel en prachtige bloemen van planten die er geweldig bij staan.

Recent werden we geconfronteerd met het overlijden van Huub Roubroeks, deze is tot 2014 lid geweest van de afdeling en was ook enige tijd actief in de Jochumhof. Huub was een van de corona slachtoffers. Huub bleek nog een mooie verzameling te hebben.

De familie kon de verzameling niet behouden en zocht een koper voor de kas en een goed adres(sen) voor de planten. Samen met Harrie ben ik gaan kijken. We hebben planten in kunnen kopen voor drie mooie loterijen. Inmiddels is ook de kas verkocht.

Planten voor een loterij is altijd een probleem. Soms krijg je ergens iets, soms komen ze uit de eigen verzameling en soms koop je ze in bij handelaren. Het moet wel altijd de moeite zijn, immers waar wordt een verwende verzamelaar nog blij van? Deze keer zat het eens mee. Ook de familie was tevreden omdat de planten goed terecht komen.

Overigens zijn jullie ook nog in de gelegenheid geweest om aldaar planten op te halen.

Gelukkig zijn er recent weer wat versoepelingen want de tijd sukkelde verder en de vereniging sukkelde bijna in slaap.

Het weekend van 15 mei was er een open deur dag bij Mieke Geuens/ René Goris en bij Paul en Emmy Theunis in België. Alle vier al lange tijd cactusvrienden waarbij de meesten van U Mieke kennen van lezingen. Bijkomend gelukje is dat ze in de omgeving van Beverlo wonen en dat is vanuit Helmond maar een goed uur rijden.

Na bijna 1,5 jaar weer eens een echt cactusding kunnen doen. Cactusvrienden bezoeken, gezellig bijkletsen en schitterende verzamelingen bekeken. Zie ook een impressie daarvoor op facebook. Uiteraard kon je op beide adressen ook plantjes kopen. Dus kwamen we met een dertigtal nieuwe aanwinsten thuis. Ik stuurde wat foto's naar Harrie en kreeg het droge antwoord: Heb je daar wel plaats voor? Tja, dat werd een uitdaging, maar het is gelukt: ze staan er tussen.

Nog even terug naar corona. Annelies heeft inmiddels 2 vaccinaties gehad en ik eentje. De blijdschap een vaccinatie gekregen te hebben en het gevoel een stapje dichterbij normaal te zijn. Klinkt misschien raar, maar ik leefde er wel een beetje van op. Zit tussen de oren denk ik.

25 mei de eerste bijeenkomst in lange tijd. Gezellig bijpraten, planten kijken, een verloting en prijsuitreiking fotowedstrijd. Het belangrijkste is toch wel het onderling contact.

Hopelijk kunnen we daarna weer in een zaaltje (Hazewind) bij elkaar komen en de draad weer volledig oppakken.

Immers er zijn nog wel wat zaken die moeten gebeuren. Te denken valt aan jaarvergadering, bestuursverkiezingen, financiële verantwoording en opstarten programma.

Een erg belangrijke zaak is dat we een nieuwe penningmeester nodig hebben. Met een beetje geluk kan ik hierbij nog een verslagje doen van 25 mei, onze redacteur begint al spreekwoordelijk aan mijn jas te trekken. Hij wil copy. Ledenbijeenkomst 25 mei.

Lang uitgekeken naar de mogelijkheid om als afdeling weer bij elkaar te kunnen komen.

De opkomst was erg hoog, iedereen lijkt nog in goede gezondheid te verkeren. Blijdschap, gezelligheid, planten kijken, over planten praten, een mooie verloting. Wat wil je nog meer?

Wel..... verder gaan, normaal iedere maand bij elkaar komen.

Dit was in ieder geval een fantastische start. Fijn dat jullie er allemaal waren.

Een moment om te koesteren, een fijne herinnering gemaakt. Als de versoepelingen doorgaan kunnen we misschien zelfs wel weer in een zaaltje bij een komen. We gaan het ontdekken de komende tijd.

OPROEP 1.

Verderop in het afdelingsnieuws vindt U nog een artikel over enkele planten in mijn verzameling. Iedereen ziet wel eens iets in zijn eigen collectie wat mooi, bijzonder of vermeldingswaardig is. Een leuke foto met een stukje tekst en alle leden worden daar blij van, in het bijzonder Jack Schraets.

Want laten we eerlijk zijn, hij heeft er veel werk aan. Veelal moet hij samen met Harrie en ondergetekende het blad vullen. Een artikel van een lid brengt vreugde in ons leven, dus.....

OPROEP 2.

Die zag U al aankomen, dat wil zeggen als U bovenstaande tekst gelezen heeft. We hebben een penningmeester nodig.

Wat houdt dat in. Eigenlijk niet zo heel veel heb ik mogen ervaren. Rond de tijd dat de contributie binnen komt wat werk en de rest van het jaar gemiddeld twee in of uitboekingen per maand. Dat is toch wel 10 minuten werk. Dan eens per jaar het verslag, dat is ook 10 minuten omdat alles toch al bij was. Dan de begroting, vooruit 20 minuten werk. Niet te vergeten de kascontrole. Gezellig twee leden op bezoek. Er zit ook nog een paar verplichtingen aan vast. U wordt geacht de meeste bijeenkomsten bij te wonen. Verder zijn er 6 tot 8 bestuursvergaderingen per jaar. Het streven is zo min mogelijk. Als laatste dient U daar na gevraagd inzage te kunnen geven in de saldi.

Wat zijn de functie-eisen?

- De wil de vereniging verder te helpen.
- Gezond verstand.
- Ongeveer 8 keer per jaar een avond tijd.

Wat staat daar tegenover:

- De eeuwige dank van de leden.
- Een leuk en gezellig team. (bestuur)

Hoe we het ook wenden of keren, leuker wordt het niet, de noodzaak is er, de vereniging moet verder..... dus meldt U aan.

Tot de volgende gedachte.

Zorg goed voor Uzelf en elkaar.

Mooie, aparte, bijzondere dingen in de kas

Williejan Rooijackers

Zoals ik in gedachten van een voorzitter al aangaf soms zie je leuke, afwijkende en soms zelfs wel vreemde dingen in de verzameling. Dat zijn toch de zaken die je graag wil delen met een andere liefhebber. Daar hebben we dan weer het afdelingsnieuws voor.

Twee afbeeldingen van een *Euphorbia*; een Medusahoofd. Zo noemt men een aantal soorten die zich kenmerken door een kogelvormige of cilindrische spruit, waaruit meestal talrijke zijtakken verschijnen. Daarop ontstaan ook de bloeiwijzen

We hebben een Euphorbia Medusakop die al wat ouder is. Kenmerkend is dat de zijtakjes op enig moment in de groei er weer vanaf vallen. Dat zorgt dan ook weer voor het typische uiterlijk van de “stam”. Onlangs zag ik deze Euphorbia cristaat vormde op meerdere zijtakken. Een daarvan is goed te zien op de foto. Zelf had ik het nog nooit gezien. Het is jammer in de zin van, over enige tijd valt het er weer af. Ik kan slechts hopen dat deze plant cristaat blijft maken. Dan gewoon omdat het zo mooi is, bloempjes op een Euphorbia antisiphilitica. Dunne rechtop staande takjes met daarop kleine bloempjes van wel een erg mooie schoonheid.

De bloeiende Medusakop en rechts de bloeiwijze. Ieder bloemetje is kleiner dan 1 cm. De stempels zijn groen en de meeldraden oranje, dus is deze plant éénhuizig, hetgeen bij *Euphorbia* niet algemeen is.

Euphorbia antisiphilitica in bloei.
Deze soort stamt uit Mexico.

Al jaren hebben we een knol cyclaam. Een deel van het jaar is deze “kaal” en is dus alleen de knol zichtbaar. Als deze weer blad krijgt en gaat bloeien is dat erg leuk om te zien. Misschien ook wel omdat het een soort van nostalgisch gevoel oproept. Wat ik echter nog nooit gezien had was het volgende. Na de bloei krulden de bloemtakjes helemaal op en langzaam aan kwamen er bollekes in. Soort van knikkers. Tja, als je het niet weet vraag je het aan Google. En die was er zo klaar mee, zaadbollen. Uit nieuwsgierigheid heb ik er een opengesneden. Inderdaad zaadbollekes. Inmiddels is het blad aan het afsterven en

Drie afbeeldingen van een cyclaam
(Zie de tekst voor uitleg)

zijn de bollekes nog wat groter geworden. Even in de gaten houden tot het rijp is.

Als laatste nog een Euphorbia Medusakop. (ja we hebben ook cactussen, net zo veel als Euphorbia's) Deze Medusakop heb ik eens bij Will en Hanny van Eck, exotisch tuincentrum Ospel, gekocht. Niet omdat het een bijzondere plant is maar wel om de bijzondere bloeiwijze. Deze bloeit namelijk wit. Inmiddels heb ik de plant al weer enkele jaren. Nu heb ik er toch maar eens een foto van ge-

maakt en zeg nu zelf.....is het geen schoonheid?

Ook bij U in de kas, serre of vensterbank gebeuren mooie en leuke dingen.

Maak eens een foto, paar regels tekst en deel het met alle leden.

Mijn cactus verzameling van A tot Z (8)

Harrie Knapen

We vervolgen met de soorten beginnend met de letter F, te weten *Facheiroa*, *Ferocactus* en *Frailea*.

De *Facheiroa* is een zuilvormige grote plant en dus niet in mijn verzameling aanwezig.

Maar van *Ferocactus* dus des te meer. Het zijn wel grote planten, maar ook heel mooi. Ze hebben wel veel ruimte nodig,

Ferocactus pottsii

Ferocactus glaucescens

maar dat is geen probleem. Ze geven een heel mooie inblik als je de kas binnen komt dan staat er echt iets. De *Frailea*'s vormen maar een klein groepje van een paar kleine plantjes; die vallen dus helemaal niet op. Het geslacht *Ferocactus* is een behoorlijk groot geslacht met grote planten. Ze zijn afkomstig uit de zuidelijke Verenigde Staten en Mexico. Er zijn 28 soorten bekend en ook nog een aantal kruisingen. De meeste *Ferocactus*'s zijn tonvormig en hebben maar kleine bloemen. Maar wel lange zware bedoornig. De jonge exemplaren zijn zuilvormig, maar

later als ze wat ouder zijn worden ze tonvormig. De meeste soorten groeien solitair, maar enkele soorten vormen wel clusters. De bloemen zijn roze, rood, geel of paars. Het zijn woestijnplanten, dus kunnen ze tegen droogte, hitte en een beetje kou. Ze hebben een ondiep wortelsysteem, dat vrij hoog in de grond zit. Ze beschermen zich met zeer dichte bedoorning en de bekende haakdoorns. De zaden ontkiemen in een gebied waar waterbeweging plaats vindt. Daar ontkiemen ze langs de stroomgebieden van dat water. De zaden worden door dat water verspreid en ze ontkiemen waar het water zich heeft terug getrokken. Vermeerderen door zaaien of stekken. Als je ze uit zaad opkweekt moeten ze een doorlatende grond hebben en ze verdragen dan geen kou, want dan worden ze geel en sterven langzaam af. De clustervormige soorten zoals *Ferocactus robustus* en *Ferocactus glaucescens* kunnen ook gestekt worden; ze die hebben al wortel aan de zijscheuten. Een probleem is er ook nog met *Ferocactus*: de mieren houden ook van deze planten, want bij de Fero komt er nectar uit de klieren boven de areolen. En die zoete stof vinden ze wel lekker.

Frailea is een zeer klein blijvend geslacht, waarvan de koppen zelden meer dan 5 cm groot worden en die in onze verzamelingen niet veel voorkomen. Is dat omdat ze niet zo gemakkelijk te kweken zijn? Of door de korte levensduur van de planten? De soorten komen voor in Brazilië, Argentinië, Uruguay en Paraguay. Deze kleine bolvormige tot kort cilindrische planten werden eerst geïdentificeerd als *Echinocactus*. Het geslacht is genoemd naar de Spanjaard Manuel Fraile. Die ooit de leiding had over de cactusverzameling van het Amerikaanse ministerie van landbouw. De meeste planten groeien solitair en hebben een afgeplatte vorm. De bedoorning is heel klein. Het plantenlichaam

Goepje *Frailea*'s

varieert van kleur van chocolade tot roodachtig naar groen. Vaak produceert de plant een donzige witte vrucht die opdroogt in een vliezige capsule. Gevuld met grote zaden maar de bloem wordt zelden gezien. Die is namelijk cleistogaam. Dat betekent dat ze niet hoeft open te gaan om bestoven te worden en toch een zaadbes te vormen. Als het lukt om ze in bloei te krijgen zal de bloem groter zijn dan de plant. En de kleur is meestal zwavelgeel. Het kweken lukt wel op een zonnige plaats en niet te veel water. Als hij te droog komt te staan trekt hij zich terug in de grond tot hij weer vocht krijgt. Dan zwelt hij weer op. Van de letter G zijn er de geslachten *Geohintonia*, *Grusonia* en *Gymnocalycium*. Van deze drie geslachten heb ik er twee mijn verzameling vertegenwoordigd namelijk *Geohintonia* en *Gymnocalycium*.

Het geslacht *Geohintonia* telt slechts één soort namelijk *Geohintonia mexicana*. De soort groeit in een klein gebied in Mexico. Het gebied waar hij groeit is slechts 25 vierkante km groot en komt voor op een hoogte van 1200 meter. Hij groeit op gipsheuvels op een verticale klif in de buurt van Rayones. Het is een monotypisch geslacht. Hij is pas ontdekt in 1992. Hij heeft 18 tot 20 ribben. Met een blauwgroene kleur en langzaam groeiend tot ongeveer 10 cm doorsnee en een pluusje wol boven op de plant. De cristaat vorm is meestal waaivormig en is erg zeldzaam. Er wordt gezegd dat

Geohintonia mexicana

het een moeilijke plant is, maar hij is toch redelijk goed te kweken. Hij is alleen zeer langzaam in zijn groei. Je hoeft hem niet altijd te enten. Hij doet het ook op eigen wortel. Hij heeft wel een goed doorlatende grond nodig. En een zonnig plekje. In de winterperioden zuinig met water echter niet helemaal uit laten drogen om uitdroging van de wortelknollen te voorkomen. Vermeerderen

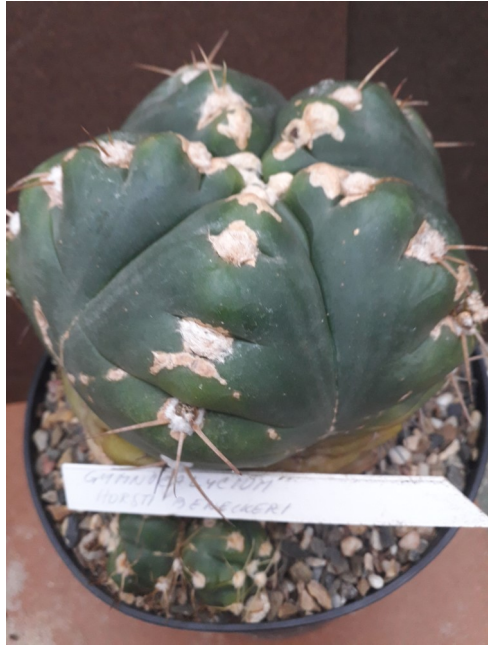
uit zaden. Ze groeien heel langzaam de eerste 6 tot 8 jaar worden ze slechts 2 cm. En na 10 tot 15 jaar kan de plant het bloeistadium bereiken. Dan komen er boven uit het pluusje wol meerdere bloemen en de kleur van de bloem is roze. *Gymnocalycium*. Dit is een geslacht van kogelvormige, geribde cactussen. Ze groeien in Argentinië, Brazilië, Bolivia, Uruguay en Paraguay. En er zijn wel 120 verschillende soorten bekend. De naam van dit geslacht komt uit het grieks *Gymnos* betekent (onbedekt of naakt) en *kalux* betekent (kelk). De bloem heeft een kelk zonder bedorning en zonder haren. Maar wel met schubben. De *Gymnocalycium*soorten zijn bolvormig en vormen soms klusters. De planten zijn wel bedoornd met soms wel 15 doortjes per areool. De bloemen hebben verschillende kleuren van wit tot geel en roze tot rood en soms wel paars. De bloem komt in de top van de plant en bloeit in de zomer. De bloem gaat in de middag pas open bij warm weer. En is het wat minder warm dan gaan ze niet helemaal open. Het zijn geen moeilijke planten. Alles met mate: temperatuur, water, en mest. De meeste soorten hebben graag een beetje schaduw ze bloeien al na twee jaar. De meeste blijven enkelvoudig. Maar sommige vormen na enkele jaren mooie groepen. De zaden van *Gymnocalycium* kun je

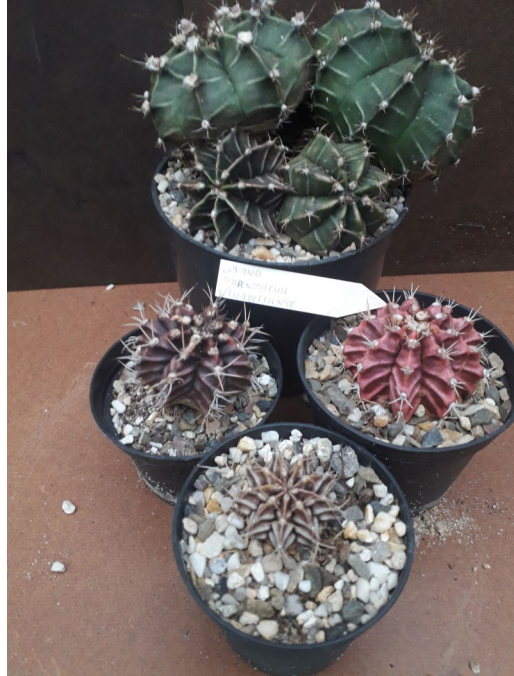
Gymnocalycium saglione

wel twee jaar bewaren zonder dat ze hun kiemkracht verliezen. De zaadbessen zijn behoorlijk groot en scheuren open als de zaden rijp zijn. Dan kunnen er wel 100 zaden in een bes zitten. De meest bekende onder de *Gymnocalyciums* is de *G. mihanovichii*. De meest unieke eigenschap van deze plant is zijn kleurrijke lichaam (grijsgroen met witte en rode accenten). Hij komt voor in Paraguay groeiend onder struiken waardoor hij slechts enkele maanden per jaar de zon ziet. De plant wordt beschouwd als miniatuur cactus. Hij wordt slechts 4 cm

hoog en heeft een diameter van 5 tot 6 cm. De bloem gaat niet helemaal open en is zijdeachtig. De kleur is bleekachtig groen tot geelachtig bruin. De meest populaire cultivars zijn mutanten die helemaal geen chlorofyl hebben waardoor de rode, oranje of gele pigmenten zichtbaar worden. De mutanten ent men vaak op een *Hylocereus*. Deze gecombineerde plant wordt veel gekweekt als kamerplant en wordt Maancactus genoemd. Ze zijn bekend onder de namen Ruby Ball, Red Cap, Red Hibotan of Hibotan cactussen.

Gymnocalycium horstii (volgens etiket *G. bueneckeri*, maar dat is een andere soort, en werd vroeger wel een variëteit van *horstii* genoemd)

Enkele planten, die allen behoren tot *Gymnocalycium mihanovichii*.

Acanthocereus maculatus

Jack Schraets

De zaden waaruit deze plant in mijn verzameling is ontstaan werden geleverd door Koehres onder catalogus nummer 12. Na verloop van tijd kreeg de plant knollige wortels waaruit lange drieribbige stammetjes verscheen. Deze stammetjes bereikten een dikte van ca. 4 cm. De lengte werd uiteindelijk enkele meters.

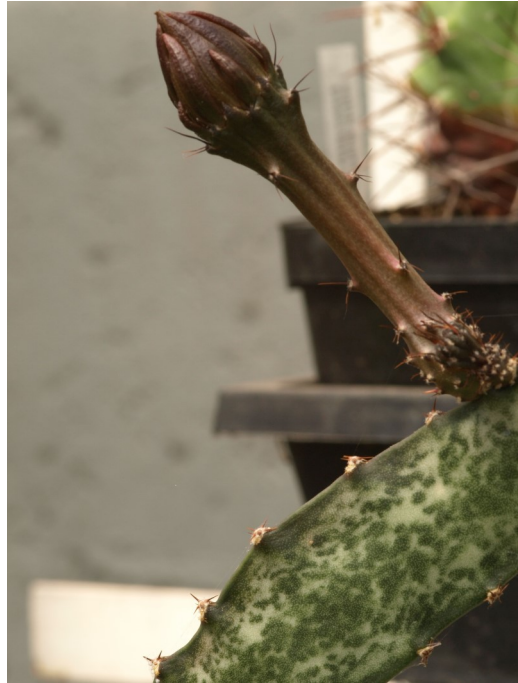
Apart is de epidermis van de stammen. Die is donker olijfgroen en gemarmerd.

Tegenwoordig wordt de plant meestal ingedeeld bij het geslacht *Peniocereus*; vermoedelijk vanwege de stevige wortelknol.

De plant is enigszins kougevoelig. Een jaar geleden bleek bij

controle dat de wortelknol aan het weggroten was geweest. De knol werd uit de aarde gehaald en zo goed mogelijk schoon gemaakt en vervolgens in verse aarde gezet. Na enige tijd was op de knol een nieuwe stam gegroeid. Die is inmiddels bijna anderhalve meter lang en er zitten alweer bloemknoppen in! Van een andere plant werd een stammetje genomen en (na drogen) opgepot. Ook dat gebeurde vorig jaar. Inmiddels staan er drie stammetjes van ongeveer een halve meter lengte. En twee van die stammen hebben ook alweer bloemknoppen in. Nadeel van die dunne stammen is wel, dat je er echt wel een stok naast moet zetten, want ze zijn niet stevig genoeg om zelfstandig recht te blijven staan.

Nog iets over de bloemen van deze plant. Die verschijnen in de lente en/of zomer.

Bloemknop van *Acanthocereus maculatus*

De bloem wordt ca 10 cm lang en de maximale doorsnee ervan is 9 à 10 cm. Ze opent in de avond en tegen de tijd dat de meeste mensen gaan slapen is ze volledig geopend. Als je op tijd opstaat 's morgens kun je de bloem nog open zien. In de loop van de morgen sluit ze om niet meer open te gaan. Met andere woorden het is een typische nachtbloeier, hetgeen voor een cereus niet verwonderlijk is.

De bloem is crèmekleurig en de stamper is roze gekleurd. De meeldraden zijn geelachtig. Naar buiten zijn bloemblaadjes steeds meer roodachtig.

Wat me zeer verwondert is het

feit, dat je bij verzamelaars zo zelden dergelijke planten ziet. Niet voor niets

In de bloem van *A. maculatus*

Acanthocereus maculatus in volle bloei

staat in vele cactusboeken, dat planten van dit geslacht zelden te vinden zijn bij liefhebbers. Het kan in ieder geval niet komen omdat deze planten het hier niet goed doen. Ze zijn betrekkelijk gemakkelijk te kweken en de bloemen ervan zijn zeer aantrekkelijk!

Uit het leven van een cactofiel

Jack Schraets

Vanmorgen om ongeveer 10 uur zaten we een kop koffie te drinken, toen er werd aangebeld. Toen ik de deur opende bleek er een echtpaar te staan, kennelijk toeristen. Ze hadden de open deur van mijn kas gezien en vroegen of ze de verzameling mochten bekijken. Het mocht en het bleek dat ze iets meer wisten van cactussen dan de gemiddelde leek.

Ze kwamen uit Rotterdam en de man had een enkele cactussen verzameld, die hij kwijt kon op de zolder van zijn huis. Hij vroeg me of ik Grootscholten kende. Die kwam uit Honselersdijk en had een heleboel cactussen, maar hij was kortgeleden met deze planten gestopt. Dat was mij reeds bekend en het is ook begrijpelijk, want ik denk dat hij de 80 al bereikt heeft. Hij was ook bij een grote verzameling is Ospel geweest. Daar waren nogal wat agaven aanwezig. Natuurlijk vroeg hij of hij bij gelegenheid nog eens langs mocht komen, hetgeen vanzelfsprekend mogelijk was.

Enkele dagen eerder zag ik tijdens het middageten voor het raam een oudere man staan, die kennelijk iets van me wilde. Ik ging dus naar buiten en zag dat deze oudere man een Duitser was, die enkele jaren vaker naar de cactussen kwam kijken. Hij had in zijn leven veel gereisd en was al jaren een vaste gast op een camping hier in de buurt, maar de laatste twee jaar had hij zich hier niet laten zien. Hij had een fotoboek gemaakt van zijn verblijven in Arcen en daar waren ook een aantal foto's van cactussen van mij bij. Hij vroeg of ik daar de juiste naam bij kon zetten. Ik beloofde hem om dat te proberen als ik de foto's te zien kreeg.

Deze man was op de fiets. Hij vroeg me naar mijn leeftijd. Toen ik zei dat ik 81 was kreeg ik als commentaar dat ik nog erg jong was. Dus vroeg ik hem naar zijn leeftijd. Hij bleek 96 te zijn en hij zou terugkomen met zijn auto om de foto's te laten zien, want hij vond dat veiliger dan op de fiets. Toen herinnerde ik me ook, dat hij bij zijn vorige bezoeken steeds het gesprek bracht op gezond leven. Hij vertelde van gebieden waar de mensen zeer oud werden en steeds weten ze dat aan bepaalde eetgewoonten. Waarschijnlijk is hij daarom zo oud geworden, want hij beweerde dat hij een aantal van die gewoonten had overgenomen! Zijn vrouw was deze keer ook meegekomen naar de camping en die maakte de maaltijden altijd zelf klaar. Maar ze was ook pas 88 jaar oud, aldus onze krasse Duitser

Het valt me op, dat veel toeristen dit jaar de kas binnenwippen. Dat kan komen, omdat veel mensen nog niet naar het buitenland kunnen of willen of omdat er weinig mogelijkheden tot recreatie zijn. Ook mensen uit het dorp komen vaker kijken, mogelijk om dezelfde redenen. In ieder geval hebben ze aardig wat bloemen kunnen zien, want de bloei was erg vroeg en vooral erg rijk. En dat ondanks het feit, dat ik zelf vind dat de planten eigenlijk wel wat beter verzorgd zouden kunnen worden. De planten kunnen beter tegen een hoge leeftijd dan ondergetekende, denk ik. Want de verzorging kost me meer moeite dan vroeger; vooral het gesleep in de lente en herfst. Eerst de grote planten naar buiten en later weer de kas in. Gelukkig krijg ik daarbij wel hulp; soms heeft een toeschouwer de indruk, dat ik de helper ben in plaats van mijn kinderen, die zeggen dat ze het zijn. Een ander euvel, waarmee ik enige problemen heb, is het feit, dat ik niet meer zo goed tegen de warmte kan als vroeger. Op mooie lente- en zomerdagen kan de temperatuur gemakkelijk tot ver boven 40 °C stijgen. Het komt voor dat bezoekers zonder mij de planten bezichtigen. Meestal hoef ik niet lang op hen te wachten, want kennelijk kunnen ze ook niet zo goed tegen de warmte.

Echinocactus grusonii

Het meest valt me op, dat vooral de cactussen dit jaar zeer rijk bloeien. Vele soorten zijn inmiddels in hun tweede bloeiperiode van dit seizoen. Daar moet ik bij vertellen, dat ik niet meer zo vaak verpot als vroeger. Dat probeer ik op te vangen door misschien iets meer voeding te geven. Omdat mijn meeste planten nogal oud zijn (in overeenstemming met hun verzorger) denk ik dat ze meer moeite hebben om weer aan de groei te komen na een verpotting. Ze verliezen elke keer een groot deel van hun wortels en mogelijk hebben ze meer en langer werk om na zo'n ingrijpende operatie weer aan de groei te raken. Een deel van de planten wordt in de zomer op het terras geplaatst. Het voordeel daarvan is natuurlijk, dat ze dan optimaal van het licht profiteren en ik heb de indruk dat sommige soorten daardoor als jongere plant bloeien. Het nadeel is, dat er in lente en herfst wel meer gesleept moet worden met loei-zware potten en planten. Als jonge vent vond ik daar nog een uitdaging in, maar tegenwoordig laat ik dat graag aan mijn nazaten over. Dan kunnen die ook nog genieten van die uitdaging!

Iets wat U misschien niet bekend is, is het feit dat de honden die ik heb gehad nooit problemen hebben gehad met cactussen die soms stevige doorns hebben of glochiden zoals *Opuntia*'s die hebben. Van de vier Duitse herders, die ik in de loop der jaren heb gehad, is er nooit een geweest die ooit zich kwam beklagen. Sterker nog: ik heb ook nooit gezien dat ze gesierd werden door een doorn!

Als een *Echinocactus grusonii* met een doorsnede van 40 -50 cm buiten staat wil onze Rex er in een wilde bui weleens overheen springen. Dat is hem tot nu toe steeds gelukt. Mogelijk zijn die honden toch intelligenter als sommige vogeltjes, want daarvan heb ik er ooit wel eens dood aangetroffen. Overigens komt dat ook zeer zelden voor. En als ik in de lente of zomer 's morgens in de kas kom zie je ze geregeld in paniek door de kas vliegen. Dat komt, omdat dan de nokluchting meestal dag en nacht open is, dus kunnen ze er gemakkelijk in, maar als ze in paniek raken weten ze kennelijk de uitgang niet zo snel te vinden.

